

LAGUTSKOTTETS betänkande N:o 18
i anledning av Landskapsnämndens
framställning till Landstinget med
förslag om antagande av fattigvår-
den, given den 1 juni 1922.

Sedan Landstinget den 29 innevarande november för utlåtande till Lagutskottet hänskjutit förenämnda framställning, får detsamma vörd-
samt framhålla följande:

Utskottet har vid behandlingen av ovannämnda framställning och där-
åberopade lag om fattigvården, given den 1 juni 1922, i likhet med
Landskapsnämnden funnit, att nämnda lag bygger vidare på de principiella
grunder, som finnes utformade i K. F. angående allmänna fattigvården
given den 17 mars 1879, och de efter denna förordnings tillkomst gjor-
da erfarenheter, varför Utskottet omfattar Landskapsnämndens förslag
om den nya lagens om fattigvården antagande, om ock Utskottet i något
avseende hyser en från Landskapsnämnden avvikande mening beträffande
av densamma gjorda förslag till ändring av vissa stadganden i den nya
lagen.

Emot §§ 1 - 39 har Utskottet icke funnit skäl föreligga att på-
yrka någon ändring. Landskapsnämnden har på skäl, som vid sammanträde
med ordförandena i till landskapet hörande kommuners fattigvårdsstyrel-
ser uttalats, ansett, att påbudandet om upprättande av skriftligt kon-
trakt vid utackorderandet av fattiga, icke vore behöfligt och att för-
ty muntlig överenskommelse i detta avseende vore tillfyllest. Denna
Landskapsnämndens åsikt har Utskottet icke kunnat dela av orsak, att
den skriftliga formen, som i alla kulturländer i lag påbjudes för in-
gående av avtal, erbjuder de kontraherande parterna större trygghet och
säkerhet.

Den i § 40 uti den nya lagen stadgade tiden av ett år för vinnande
av hemortsrätt, är enligt Landskapsnämndens åsikt och förväntning enligt Ut-
skottets förmenande för kort och borde därför förlängas till två år,
såsom förordningen av år 1919 föreskriver. Om endast ett år härutinnan
vore tillräckligt, skulle en person, som komme i behov av fattigunder-
stöd, allt för fort kunna falla en kommun, där han en så kort tid vis-
tats, till last.

I § 41 av den nya lages säges, att den, som fyllt femtiofem år, behåller för sin återstående livstid den hemortsrätt han ägde, då han uppnådde sagda ålder. I motsats till Landskapsnämnden, som föreslagit bebehållandet av den i 1879 års förordning för detta fall angivna åldersgränsen av femtio år, skulle Utskottet för sin del hålla för, att den uti sagda § 41 bestämda åldern av femtiofem år borde godkännas, emedan en person i regeln ännu ett flertal år efter uppnående av sistnämnda ålder är arbetsförmög och mänskligt sett, icke borde, om ock i avsaknad av besparingar, på rätt många år efter fyllda femtiofem år komma så att säga på kommunen.

Emot §§ 42 - 73, såsom ock emot nyssberörda 41 §, har Utskottet intet att anmärka.

Den i § 74 i den nya lagen föreskrivna tiden, eller december månad detta år, inom vilken särskild fattigvårdsnämnd skall tillsättas eller befrielse från sådan skyldighet senast då begäras, borde för landskapsvidkommande förskjutas framåt på ett år, räknat från i sistsagda § angivna tidpunkt.

§§ 75 - 78 kunna av Utskottet utan någon erinran godkännas.

Utskottet får förty vördsamt föreslå:

det Landstinget ville besluta att med beaktande av här ovan av Utskottet gjorda ändringsförslag antaga lagen om fattigvården, given den 1 juni 1922.

Mariehamn, den 30 november 1922.

Torsten Rothberg

Rob. Rosenblad

Johannes Eriksson

Oscar Bomanson

Carl Carlsson.